

junij 2011

Mediterran 2011

Jadransko morje

1. junij 2011, sreda

Izola

Včeraj so končali s popravilom tika. Tik mojster, ki nama je zagrenil in podaljšal bivanje v Izoli je Anže M. doma iz Krnice na Gorenjskem. Še dobro, da je zadevo rešil tik mojster Jernej. Zvečer. In šele, ko je mojster odšel, sem zares verjel, da je konec te nočne more. Še prijatelje obvestimo, da odhajamo, izvedemo zabavo s šampanjcem in sidrom in - Ciao Isola! Zjutraj je Vesnina prva naloga, da razpošlje esemese naokoli, potem greva po nove potne liste. Stari nama potečejo čez eno leto in sva skoraj pozabila nabaviti nove. Pa tudi prostora ni več ne vem kaj veliko v njih. V Izoli nama naredijo to čez noč, pa še za drug par potnih listov se zmeniva, da na mejah ne bo več nepotrebnih vprašanj v slogu »Kaj sva delala v Južni Afriki?« Ja, jastoge sva jedla in vino pila, kaj bi drugega? Samo, kako to razložiti uradnikom, je pa že druga zgodba.

Janko, Katja in Jure z Janom so prišli že zjutraj, ostali so prihajali počasi en za drugim celo popoldne. Veliko jih tudi ni bilo - jasno če povabiš nekoga zjutraj, da pride zvečer v Izolo, je to lahko problem. No, odvisno od prioritet... Nekateri, ki so sicer redno zaposleni, so si vseeno znali urediti dopust od srede opoldne do četrta opoldne (da se maček zdravi v miru na morju), nekateri so pa kar med službo prišli. Hvala vam!

Kakorkoli, šampanjec sem z muko odprl, zamašek je odletel kak milimeter visoko, pen ni bilo, sidro sem pa vseeno poškopil. Hotel sem sicer ponavljat, pa so rekli, da je škoda pijače za takega kretena, ki še flaše ne zna sklumpat toliko, da bi bula zadeva vsaj približno taka, kot na avtomobilskih dirkah. Hja, težka je ta kapitanska.

Je bila pa potem zabava ob obilici pijače in jedače ter dobre muzike kar dolgo v noč. Ni dosti manjkalo, da bi dočakali dan. Še dobro, da je vikendaško naselje v marini med tednom kot izumrlo in da smo bili sami na pomolu. Vmes pa poslavljanje, kot da se nikoli več ne bomo videli. O, bomo se, bomo! No, čeprav nisem ravno sentimentalen, je kakšen štikelj z refrenom »la-mer« s ključka iz Bozboruna tudi meni privabil solzo iz oči. Mala je dobila maskoto.

Malo morsko deklco s Karibov. Mala deklica na mali barki. Vse se sklada.

In po več, kot pol leta sem spet prižgal pipo.

Generalno čiščenje pred izplutjem

Dopoldanski obiski

Popoldanski obiski

Maskota, darilo Mitke in Matjaža z Mime

Ne ravno brizgajoči šampanjec

Nekaj udeležencev proslave

Začetna posadka

Potencialna kasnejša posadka

2. junij 2011, četrtek

Izola - San Benedetto del Tronto

Jutro je bilo turobno, celo nekaj kapelj je bilo. In močna kava. Potem pa rihtanje sprotnih stvari, ki so še ostale. Pa še zadnje poslavljanje in zadnje priprave barke. Ma, saj večino tistega, kar sem planiral, da bom delal nekje v Mediteranu, sem itak že naredil, tako da res ni bilo več veliko za postoriti. Kakšno malenkost pa moram prihraniti tudi za kasneje. Kaj bom pa sicer počel? Samo dnevnik pisal? Kdo bo pa toliko bral?!

Ob 13.20 se je končno zgodilo. Odisejada se začne. Ciao Isola! Odveževa mooring line (popkovino, ki naju je dober mesec povezovala z materjo Marino Izola) in izplujeva. 4 Bf E (po naše šibka burja) je dobra popotnica za začetek poti. Mala gre odlično. Naložena, kot je (vsaj tono in pol je težja od tega, kar je predvideval v svojem projektu Justin), pri 2500 obratih dosega hitrost blizu 8 vozlov, pod jadra pa s polkrmo 4 Bf konstantno preko 6,5 vozlov. Če bo tako tudi v prihodnje, je odpadel edini resen pomislek, da je 11 m premalo. To so hitrosti, ki so običajne za precej večja plovila in daleč, daleč hitreje od deset metrske barke, ki sva si jo sposodila za vandranje po Mediteranu pred tremi leti. Mislim, da jo nocoj potegneva do Ancone in se tam priključiva na Timov internet.

Poslavljanje še tik pred izplutjem

Prvi trenutki

Ciao Isola

Pod jadri

Raymarine deluje brezhibno

Bodoči mojito

3. junij 2011, petek

Izola - San Benedetto del Tronto

Veter je pred Umagom po pričakovanju umrl in se je spet pojavil okoli polnoči, ko sva bila mimo Kamenjaka. Spet 4 Bf in spet polkrma. In spet povprečna potovalna hitrost preko šest vozlov. Celo noč. Vesna je bila na straži pred polnočjo, sedaj sem jaz. Lune ni, ladij ni, je pa množica črpalnih platform. In tako bo tudi v prihodnjih dneh.

Zjutraj sva pred Ancono. Z valom in brez vetra. Zoprno. Namen sem imel delati in notri ne gre. V kokpitu z netbookom na kolenih pa ni težav. In ko smo omreženi, telefon. Triplast se ne strinja, da je miza v kokpitu predmet reklamacije, zanj je čisto v redu. Ah, ja... Res je težko delati z ljudmi, ki evidentno zajebejo stvar in tega nočejo popraviti. In sedaj želi šparati na račun tistih, ki delajo. A-ja-ja-jaaah! Pa saj so me opozorili, da je škrt, ampak da je tako hudo, pa res nisem mislil. Za par evrov se dati v zobe celemu svetu... Pa pustimo to, bom že nekako poskrbel, da bo izvajalec plačan, raje se prepustimo jadrnanju. Veter je čisto krmni in nekaj časa tako šibak, da ne gre z jadri. Kasneje se spet dvigne in popoldne je lepo. Kar malo je škoda, da se je treba ustaviti. Do Termolija je predaleč, v plastične marine, ki so ob poti nama pa ne paše. Okoli štirih popoldne sva pred vasico San Benedetto del Tronto. Ribiška vasica. No, pa jo pojdimo pogledat.

Mogoče še kakšno ribo pojeva, v najslabšem primeru pa vsaj odlično italijansko pico.

Težave se pojavijo že na vhodu. Na VHF se ne javijo (čeprav odlično dela, sedaj imam dve postaji in lahko sproti preverim, kako me slišijo). Zato uporabiva špansko taktiko. Bočno na waiting pontoon in potem direkt do pristaniškega mojstra. Vesnin posel. Pa najde pred tem že mojstra od kluba nautico in ga pobara za prosti privez. Ma-si-si-sinjora-velkm-tu-klub-nautiko! In za povrh nas še lepo zvežejo. In ... in, pa saj ne morem verjeti, in ... marinero govori tekoče angleško. A-n-g-l-e-š-k-o! Bravo Italijani!

Vesna gre takoj v ogled, jaz umrem za dve urici, potem pa skupaj na večerjo. Pred večerjo pa še malo sprehoda po avtentični ribniški vasi. Še najbolj me spominja na center Munchna. Avtentična ribiška vasica, ja-pa-ja! Ok, saj park je lep, fuzgengerica tudi, ribičev pa tukaj že dolgo ni več. No, pravzaprav so, samo najmanjša ribiška barka je večja od naše Ribe I in II skupaj. Tukaj so ribiško in turistično skoraj tako razviti kot v Turčiji. Avtentična ribiška vasica... Tudi v oštarijah prodajajo več ali manj samo japonske kalamare in severnomorske osliče. In pice, jasno.

Prvi pristanek v Circolo Nautico

Pa še iz profila

Sam Benedetto del Tronto

Dogajanje na ulicah v predsezoni

Pica-end-gou

4 km peščne plaže pred "avtentično ribiško vasico"

San Benedetto

Nekaj za kapitana

Ne, ni fotomontaža, posnetek z ulice je

4. junij 2011, sobota

San Benedetto del Tronto - Ortona

Do štirih popoldan je veter. Med 2 in 4 Bf krmnega vetra je dovolj, da naju Mala vozi proti jugu s povprečno 5-6 vozli. Morje je zaradi tako šibkega vetra čisto mirno, Vesna dela, jaz počivam. Poskušam celo malo zadremati, pa sem pozabil ugasniti VHF. Ti Italijani pa ne bi bili Italijani, če ne bi stalno nekaj čebljali. Ravno me začenja zmanjkovati, pa je že aljuto-frančeska-kome-staj ali kaj na to temo. Jasno, ko po dveh urah vstanem in postajo ugasnem, se tudi popolnoma predramim.

Zadnjih 10 milj do Ortone motorirava. SOG imava pri 2500 rpm tudi blizu 9 kt (zahvaljujoč toku ob italijanski obali, jasno). V Ortoni pa problem. Na VHF se nihče ne javi, waiting pontoona nimajo in ko tako kroživa po lukih, kjer na karti piše, da je globlje od 2 m, nama pomaha domačin, najde prostor na transit pieru in celo pomaga pri privezu. Zna celo nekaj malega angleščine. Drugi sosed govori tekoče. Lepo. Pa nama povejo, da se je tukaj potrebno najaviti na port police. Pa naredimo tako, na kanalu 16, jasno. A-ja-ja-jaaaaah! Kaj vse smo se pogovorili, samo tisto ne, kar bi morali. Še telefonske cifre so mi dajali, da kličem v marino. Ampak, saj sem že zvezan na obalo. No, če je tako, potem pa drugo cifro. Ah, ja... Po vsaj

četrt ure komuniciranja, ko jim nikakor ne morem razložiti, da smo že privezani in da se samo javljamo, nastopi v glavni vlogi sosed. V italijanščini je bil potreben samo en stavek.

Pa v Ortono. Najbrž jo bom kmalu pozabil. Nič kaj ni videti v mestecu velikosti Kranja. Pa še skoraj uro hoje je od barke do centra. Center je - jasna stvar - na hribu. Do tja pa po stopnicah. Nazaj grede neosvetljenih.

tudi kapitan vleče špage :)

pa smo jo vmes notri zvlekli na bok

Ortona

Aragonski grad

5. junij 2011, nedelja

Ortona – Vasto

V čisti bonaci izplujeva. Ura je blizu desete in če hočeva priti v 80 milj oddaljene Vieste, se je potrebno kar podvizati. Vesna takoj nad žehto. Če že ima pralni stroj, ga bo pa vsaj dobro izkoristila. Pa še elektrike je kolikor hočeš kadar brni motor. Ampak. Že po pol ure se nama ne ljubi več poslušat motorja. Vesna je tu neizprosna. Pot skrajšava v Vasto. Vsega slabih 20 milj motoriranja je vsekakor bolje kot je bila prvotna zamisel. Velike izbire pa itak nimava. Luke so tu redko posejane. Med Ortono in Vasto ni nič, še dvajset milj dalje je Termoli in potem spet nič do Vieste.

In odločitev je bila pravilna. Pristaneva še v bonaci, v pol ure pa se dvigne južni veter in začne deževati. Prihaja fronta in z njo sirocco (alias jugo pri naših južnih sosedih). Mislim, da bo Vasto nekaj naslednjih dni najin dom. Zato je nujno podreti pol barke in napeljati USB kabel do nekaj TB diskovja s filmi. Jure in njusličer sta naredila veliko delo. Ne pretiravam, če trdim, da imam na Mali večjo filmoteko kot Siol in T2 skupaj. Šalabajzerji.

Pa na delo. Ampak. Naš super-truper hot spot ne dela. Nekaj dela in nekaj ne dela. Kar nekaj časa potrebujem, da ugotovim, da v tej zakotni luknji, ki se mu reče klub nautico, sploh ni spodobnega 3G signala. Ravno toliko ga je, da se da govoriti, za podatke ga pa zmanjka. A-ja-ja-jaaah! Vesna v akcijo. Dobi kodo lokalnega WiFija. Dobro. Ampak. V barki mašince ne lovijo. In sedaj nastopa v glavni vlogi naš drugi hot spot - lovilec WiFi signala. V reklami piše, da nese do 52 km, da vidimo ali nese do konca pontona. Nese. In to odlično! Ok, malo hekerskih veščin je bilo sicer potrebnih, da se sedaj Mala predstavlja vesoljnemu svetu kot svetilnik za internet. Ampak te vragolije so sedaj pase in večer mine v delu. In skajpanju.

prva žehta

zaščiten park - za spremembo brez senčnikov in ležalnikov

mostiščarji?

6. junij 2011, ponedeljek

Vasto

Danes bomo delali, ker bo slabo vreme. Pa vreme niti ni tako slabo in po urici dela - promjena plana. Greva v Vasto in potem morda kar nadaljujemo z busom v Termoli. Pa ni bilo nič s Termolijem. Najina neorganiziranost v povezavi z voznim redom pomeni, da bova v Termoliju slabo uro, kar se nama zdi pa čisto mimo. Termoli tako ostane za jutri. Ali kdaj drugič. Vasto bom pa tudi hitro pozabil. Več ali manj blokovska naselja tipa Fužine ali še slabše, Župančičeva jama. Ima pa mesto oštarijo z imenom Momo in podnapisom specialita pesce. Upam, da tudi našemu Momi ne bo padlo na pamet kaj takega, naj se raje najprej nauči delat čevape, kot se spodobi.

Zvečer pa na delo. Samo kaj, ko ni elektrike. Ok, saj baterije so in UPS dela kot urica, samo zakaj hudiča ni elektrike. Pa je misterija hitro pojasnjena. Na barki je sicer priključen vtikač, kabel je pa v vodi. Odtrgan. Eh, Tonček, Tonček. Samo malo sem ga zataknil za bitvo na pomolu in je bilo očitno preveč. In kabel (za ornk pošten denar!) je razpadel. Ok, saj sem električar, ga bom zašraufal nazaj pa bo. Ampak. Glej ga zlomka, konektorja sploh ni možno razstaviti, to je en sam gumijast ulitek (s slabo pritrjenim kablom). Ves večer je tako zapolnjen z delom. Poje olfa nož, pa bor mašina, šraufencigerji (jasno, da isti vijak vijačim večkrat, ker ko je vse skoraj gotovo, vidim, da sem nekaj pozabil čisto na začetku i-jovo-na-novo) in na koncu še sekundno lepilo. Za jutri in še kak dan bo, medtem pa bo treba nabaviti nov priključek, ni kaj.

Lesen avto

Vasto v popoldanskih utrinkih - skoraj ni žive duše

7. junij 2011, torek

Vasto – Termoli

Lepo jutro je spet. A kaj, ko moramo garači garat. Do desetih. Potem pa plačati in izpluti. Samo. Ni komu plačati. Recepcija (ali karkoli že to je) je odprta in prazna. Ok, saj se nam ne mudi, bomo pa zajtrkovali na privezu in ne med plovbo. Po zajtrku tudi receptor pride in vse se konča, kot v pravljici. Kot v pravljici je tudi pot. 2 Bf NE naju vozi z okolil 5 vozli in malo pred Termolijem se spravi k nevihti (ki je potem ni bilo), kar pomeni, da se veter dvigne na idealnih 4 Bf z boka. Ob pristajanju pa spet bonaca. Lepo. Lepo ni le to, da naju v Termoliju ne pustijo v club nautico, ampak morava v oh-in-sploh marino. Z oh-in-sploh ceno. In novo pogruntavščino za privez: na eni strani je finger pontoon, na drugi pa kol (kot v portoroški marini). Sto ljudi, sto čudi.

In končno je staro mesto tik ob privezu. Ok, tole "tik ob privezu" je malo optimistično, ni pa nič dalj, kot recimo ACI marina na Korčuli od mesta Korčule. Pa še nekaj: "tik ob privezu" nima nobene veze s "tikom na barki", ki zgloda končno ne pušča več. Upam. Pa na ogled Termolija. Zvečer, da ne bova spet sama. No, tokrat vidim prve turiste (Vesna tukaj ne šteje) od Izole sem. Tudi korzo je čisto simpatičen z množico trgovinic in lokalčkov. Še poulični muskontarji so tu. In polno ljudi. Tako, kot mora biti. Večerja nocoj ne bo padla, sva jedla odlično svinjsko ribico (z ubijalskim tajskim čilijem) malo preden sva odšla na sprehod. Na sprehod po poteh slavnega Hitckoka. Sicer to ni nikjer zavedeno v njegovi biografiji, ampak jaz vem. Nikakor ne more skriti, da je hodil tod naokoli. Kako bi sicer lahko dobil idejo za Ptiče? Le lastovke je spremenil v vrane, vse ostalo je pa dokumentarec iz Termolija. In uspeh je bil zagotovljen.

Termiti iz morja

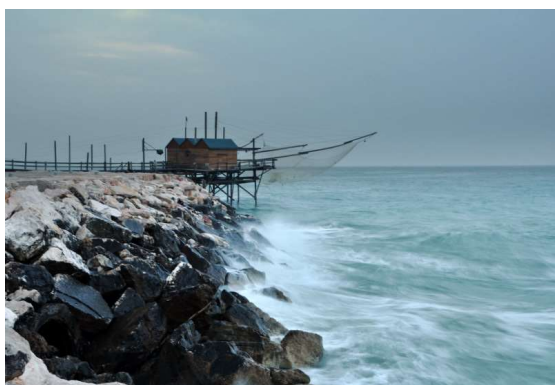
turistična industrija

dobr je špilal

tudi, če ni nog. igrišča gre

mostiščarji brez rib

malo mestneg obzidja

8. junij 2011, sreda

Termoli – Vieste

Zjutraj pa - prijetno presenečenje. Čeprav marino na netu oglašujejo kot sploh-in-oh in celo omogočajo avtomatičen izračun cene in celo online booking, je potem vse čisto drugače. Sori-madam-ouli-keš-piz in cena 45 namesto oglaševanih 108 EUR. Za to razliko v ceni me pa res prav briga, če se ne da plačati s kartico!

Izplujeva v čisti bonaci in motorirava do Tremitev. Pred tremi leti sva tu hotela pristati, pa je bil tak veter, da to ni bilo možno. Tokrat pa naju niti ne vleče več na te otočke. Pa še veter se je dvignil iz prave smeri za prijetno jadranje proti Viesteju. Od slabih 40 milj, kolikor jih je med Tremiti in Viestejem jih dobrih 30 lepo prejadra, 3-4 Bf bočnega vetra imava. Potem se pa obrne točno v kljun in dvigne na 5 Bf. Prilika, za kakšno uro motorja. Tudi približno se nama ne ljubi orcat v 5 Bf, če to ni nujno potrebno in zaradi popoldanske ure potem pristajati v temi.

No, tole s pristajanjem v temi bi bilo pa, milo rečeno, problem. Teh 5 Bf je tudi v marini! In privez je tako postavljen, da je veter točno bočen. In za povrhu ponton prazen (na desni ni nikogar več, prvi sosed na levi pa je vsaj 40 m proč in nimam se na koga nasloniti. Ni variante, da pristanem - tukaj niti bow thruster nič ne pomaga, saj mi bočno odnaša tako premec, kot krmo. In to ornk! Iz zagate me spravi mariner na dingiju in še drug mariner na pontonu. In še dva pomagača. Počutim se skoraj kot v El Gouni v Egiptu. In vsi skupaj Malo le nekako ukrotimo. Tu so v igri springe, drugače ne gre. In ves ta suport po sindikalni ceni 30 EUR. Jasno, keš-ounli-sousajeti. Sva pa bila v tej marini pred tremi leti in takrat je bilo: vorks-in-progres. in danes je: vors-in-progres. in takrat sva bila edina gosta in sedaj sva edina gosta. Poleg naju so v marini (po površini približno velikosti portoroške marine, a z manj pontoni) še 4 (štiri) jadrnice in vse brez življenja. Ni kaj, vse bliže Grčiji sva...

Zvečer pa v Vieste. Lepo staro mestece in ravno prav turistov je že, da so trgovinice in gostilnice vse odprte. Obojih je ogromno. In oboje uporabiva v prave namene - šopava in večerjava. Tudi mestece kot tako je lepo urejeno, čisto in vzdrževano. Prijetno, še posebej v primerjavi z zanemarjenimi betonskimi bloki Vastoja. Pa tudi Termoli se po urejenosti lahko skrije pred Viestejem. Vse skupaj je na pobočju nad pristaniščem. Na vrhu kraljuje utrdba. Seveda jo greva pogledat. In ko končno priplezava (slediva tablam!) do utrdbe, se na vhodu šopiri velik in lep napis: proprieta militare - accesso vietato. Ah, ja...

varno parkirana Mala

skala, ki jo vidiš na vseh fotkah

Tremi

Vieste

9. junij 2011, četrtek

Vieste – Trani

Vesna oskrbi ladjo s frišnimi ribami (za vsak slučaj, če nič ne ujameva), blitvo in podobnimi artikli. Preverim še vreme. Danes bo še bolj spremenljivo, potem pa nekaj dni ustaljeni vetrovi iz severnih kvadrantov. Kot narejeno za najino pot. Pojeva še zajtrk in greva. Cel dan imava prijeten krmni veter 3-4 Bf, kar je dovolj za povprečno med 5 in 6 vozli. Pa saj se nama nikamor ne mudi. Naštimava tudi ribiško palico in vabo takoj v morje. Pa da vidimo, kakšne ribe bomo jedli! Najprej sva mislila v Molfetto, pa sva spremenila kurz za Trani. V Molfetti sva pred tremi leti že bila, v Tranju pa še ne. In tako se med plovbo lepo lovijo ribe (nedovršna oblika glagola), Vesna dela, jaz pa - spim. Dokler me ne zbudi telefon. Prijazen operater 3 ITA mi pošlje SMS z zelo pomembno vsebino: Welcome to Italy. Res sem vesel, da se spomnijo name med spanjem. Barabe! Popoldne še pojeva ribe iz pečice (samooklicani vrhunski gurmani bi temu rekli »riba izpod peke«), pa že lepo pristaneva v Tranju.

Potem, ko naju pomagajo privezati, povedo, da je ponton od Lege navale in da je potrebno privez plačati, da pa v Darseni komunale je pa zastonj. Ja, tako je to, če pluješ po svetu brez Pilota. Ok, ne bomo se sedaj predstavljali, in kolika je cena? Dva evra na meter. Korektno! Ste slišali Izolani!?

Pa na sprehod. Prijetno mestece, podobno Molfetti. Ali pa hrvaškemu Trogirju. Ni sicer tako zanimivo kot Vieste, vsekakor pa neprimerno bolj, kot tisto, kar sva si ogledala pred tem. Lačna nisva, žejna tudi ne, tem stvarem namenjen denar zapraviva za - vabe. Spet nova vaba za ribe. Upam, da bo ta v redu, včerajšnja se ne potopi dovolj globoko. Pa tudi če ne bo v redu, v pristanišču je več štantov, kjer ribiči prodajajo pravkar ujete ribe. In izbira sploh ni slaba.

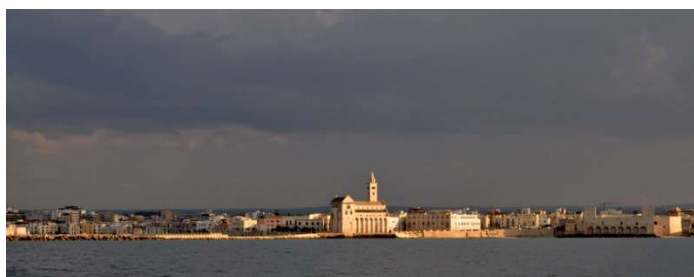
slovo od Vieste

Trani - stari del mesta

Trani mini marina etc

Trani iz morja

10. junij 2011, petek

Trani - Villanova di Ostuni

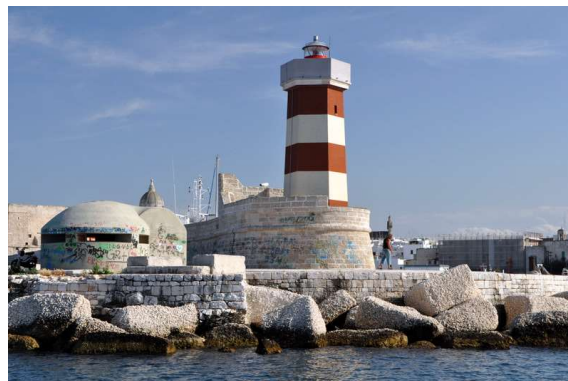
Lepo jutro vabi k odhodu. Prej še nekaj malega naredim, Vesna prinese svež kruh in gremo. Samo, tale Lega navale ima izredno ozek prehod med dvema vrstama pontonov, veter imamo spet bočni in spet iz napačne smeri. Ampak, tukaj je mariner, ki Mali s štrikom iz sosednje barke zavrti premec, da gre vse tako, kot je treba. Brez te pomoči ne bi šlo. Tudi z bow thrusterjem, kot bi ga v Malo lahko vgradil, se bojim, da ne bi šlo (se vidi, da me žre ali sem ravnal prav, da nisem vgrajeval bow thrusterja, ali ne - zaenkrat mislim, da je bila odločitev vseeno prava). Kakorkoli, veter je dober in lepo plujeva sončnemu jugu naproti.

Lepo plujeva do treh, potem pa veter milo stori, val, ki se vali nekje iz sredine Jadrana, pa ostane. Če vztrajava z jadri, jih še strgava, tako naju rola. Nič, motor in v prvo luko. Monopoli. Pa ni prostora za Malo, prevelika sva. Prevelika?! Ok, pa naslednja luka. Nič. Mala je prevelika. Nič niti v naslednji luki. Ma, kaj naj Malo preimenujem v Veliko? In končno po dodatnih dveh urah poslušanja motorja in rolanja na valu iz polkrme najdeva eno mesto v Villanovi di Ostuni. Na globini 2,1 m! Evo, se je le obrestovalo, da smo kobilico žagali!

Vasica bolj, kot na italijansko, spominja na grško. Precej je zanemarjena z luknjami v asfaltu, kockastimi betonskimi hišami in prevrnjenimi smetnjaki. Tudi ljudje tukaj so po videzu potomci Ilirov, ki jih pri nas srečaš v glavnem za štanti s sadjem. Eksemplar je bil par v Tratorii Marinadi, ki je naročil buteljko dobrega vina in jastoga s špageti. Za zgodbo je pomembna posoda z ledom v kateri je bilo vino servirano. Ker, če ješ špagete z jastogom z roko, se le ta umaže (roka, ne špageti). In kaj je bolj priročnega, kot oprati jo v posodi z ledom. In če je vino v kozarcu kljub temu pretoplo, vzeti nekaj ledu iz te posode in ga dati v kozarec. Vino z okusom po jastogu in svinjarijo s flaše? Najbrž lokalna specialiteta. In jaz sem se na začetku sekiral, ker sem jedel školjke za predjed z rokami...

Monopoli - polna luka

se vidi, da je Albanija nasproti

Villanova di Ostuni by night

11. junij 2011, sobota

Villanova di Ostuni - San Foca di Melendugno

Jutro je vetrovno. Vesna v ribarnici ulovi sveže kalamare, pojeva zajtrk in greva. Ampak. Kljub razmišljanju, kako v 5 Bf izpluti, mi to ne uspe. Najhuje je, da sploh ne razumem, kaj sem naredil narobe. Ok, nisem šel na ful-gas, samo pri 2 m globine in mrgolenja mooringov si tega enostavno nisem upal. Lahko kaj zapnem in potem bo v vsem tem vetru šele sranje. Kakorkoli, na svoji poti na prostost naš količek ograjice sreča sosedovo sidro in, jasno, pametnejši popusti. Tako bom v Gouviji ob večerjo. Hja, to z inoxom je že druga stvar. Včeraj mi je sredi plovbe iz čistega mira odpadla podpora roll bara. Tista, ki jo je postavil Ivo. Ni bila prišraufana. Pa saj se spomnim, da mi je obljubil prave vijake, samo sem potem v vsej tisti paniki okoli teaka povsem pozabil na to. On pa verjetno tudi - sicer pa, to ni njegova briga, to bi moral misliti sam. Kakorkoli, inox mojster v Gouviji bo z mano naredil precej posla.

Po vseh teh pripetljajih, Mala čudovito drsi s skrajšanimi jadri po 5-6 Bf polkrme. 7 vozlov potovalne hitrosti (na trenutke gre okoli 9 kt, pod 6 pa ne pade) je povsem dovolj. Zaenkrat je ne bom teral več. Pa tudi najbolj ne bi bila več vodljiva, ko gre hitrost precej preko teoretične. Ja, kar zadovoljen sem s plovnimi lastnostmi te male barčice. In zaenkrat tudi s pilotom. Na drugi odzivnostni stopnji (od devetih) ga imam, pa ga precejšni val od zadaj sploh ne zmoti. Bravo Raymarine! In bravo Tone, da si težil, da se zmontira, kot se šika. Mislim, da bo tudi 8-9 Bf zmogel brez punta.

In sredi tega pisanja, ko malo pogledam naokoli, vidim - plavut. Cucek! In to konkretne velikosti. Kot delfin, torej tam okoli dveh metrov. Kako minuto ga z Vesno opazujeva, potem je predaleč. Mislim, da je to prvič, da ga vidim tako konkretno. Ja, skoraj pol življenja in vsaj 20.000 milj na vodi je potrebno, da si enkrat na 10 m od morskega psa. Pa tako se jih vsi bojimo...

Čudovit dan. Veter od zadaj, na mizi odlični kalamari, iz zvočnikov pa muzika iz ključka "DJ Olfi ma vas rad". Čudovit dan, še posebej, ker je sobota in ni pričakovati telefonskih klicev... Ampak, takoj po pristanku je klic. Matjaž s Karibov. Ta ne šteje med moteče!

takole pa zgleđa med jadranjem

kosilo

San Foca di Melendugno

12. junij 2011, nedelja

San Foca di Melendugno - Ormos Kalamí (Krf)

Dolga pot je danes pred nami, čim prej na pot. Ob pol osmih Mala dvigne jadra, smer Krf. Napoved je bila vetrovna in stanje na morju tudi. Vmes ena slaba nevihtica, drugače pa veter, ogromno vetra. In to ravno pravega. Večinoma Mala potuje na Krf čisto samostojno, le nekajkrat se za deset, petnajst minut zaposlim za krmilom. Veter je krmni, tako da velik del poti prejadramo samo z glavnim jadrom, genovo zapira. In samo glavno jadro je pri 5-6 Bf krme dovolj da Mala premaga magično mejo 10 Kt. Po klancu navzdol, jasno, a vendarle je to za tako majhno barko, ki je še polno obteženo za potovanje, čisto spodobna hitrost. In med vsem tem divjanjem Vesna mirno dela, bere knjigo v kabini in pripravi odlično kosilo. Bifteč z jurčki in nudelci. Bila je sicer planirana riba, pa se ni ujela. Še več, vabo (tako za 18 EUR!) si je vzela za souvenir.

Sicer pa sem bil večji del poti na regati. Tekmeca sicer nisem videl, sem ga pa ves čas spremljal na AISu in verjetno on tudi mene. 72 čevljev je meril moj tekmeč. Malo za mano so startali iz Otranta in me lovili. No, boj ni bil ravno pošten, najprej dolžina, potem pa še kot vetra in ne nazadnje dolžina poti. Na papirju je bil favorit znan. Ampak, Mala se je odlično držala. Ni bilo redko, ko je bila hitrejša, nikoli pa ni bila več kot vozec počasnejša. In pol manjša je! Ne bi me ujeli do Krfa, niso imeli šansa! Najbrž so se zato ustavili na Erikoussi...

Na Krfu pa - v zaliv na sidro. Na obali oštarijce, midva pa dingija v lokerju. Sedaj je pa res že čas, da ga napihneva. Upam, da nima luknje... Kakorkoli, celo Italijo sem si želel sidranja v zalivu, končno sem ga dočakal. Jutri jutraj pa v Gouvijo narediti vstopne formalnosti in morda kaj nabaviti v čendleriji. Za servis motorja je prezgodaj, to naredim v Prevezi ali na Lefkasu. Ali pa kje drugje, bomo videli, kdaj bo motor naredil 50 ur.

Jonsko morje

pogled iz morja na Albanijo by night

Kapitan za spremembo vzel krmilo v roke

Krf by night

takole vmes med grčijo in albanijo sva se furala

Mediterran 2011

Jonsko morje

13. junij 2011, ponedeljek

Ormos Kalamí (Krf) – Gouvia

Lepo jutro kar vabi v vodo. Pa še ni primeren čas. Najprej v marino Gouvija urediti vstop v Grčijo in internet. Izplujemo torej in tudi kmalu pristanemo in gremo v rihtanje in - nič ne zrihtamo. Nešnal-holidej. Ah ja... Pa tako lepo sva planirala plovbo preko vikenda, še veter sva naročila, sedaj pa, v ponedeljek, nič ne moreva urejati. No, najprej na frappe in pive za živce, potem pa naprej. Čendlerija je odprta in lahko nabaviva nekaj stvari, ki jih še nimava. Pepelnik, na primer. In še kaj. Četrta jurčka pustimo lokalcem. Tukaj so stvari trikrat dražje, kot v Angliji. In trikrat cenejše kot v Sloveniji. No ja, vseeno bo potrebno v prihodnje malo naštudirati logistiko internetnih dostav v izbrane luke.

Nekaj še pojemo in potem Vesna delat za službo, jaz pa za barko. Dingija in davitse naštimam, pa pumpo za slano vodo zamenjam. Tale ameriška dela kot urica (in ne tako kot ona prejšnja italijanska jajca iz Motomarine). Še roll bar popravim in še kakšno malenkost, pa je ura za večerjo. Ven greva jest. Danes je nešnal-holidej in v vasi je fešta. Masovno se pečejo jagenjčki, špila lokalni band in vse polno je mularije. In turistov. In zamorcev. Slednji so zasedli vse možne pozicije na štantih z raznorazno robo. Hja, očitno se lenim Grkom še prodajati več ne ljubi. Raje štrajkajo in čakajo na pomoč z neba...

priprave na večerno fešto v Gouvia - binkošti

Gouvia marina by night

pečejo tudi kar na ulici - ex tovornjaček predelan v roštilj !

tipični grški prodajalci na cesti

v kafiču Tone in lastovke

tkole pa fešta sredi mesta

14. junij 2011, torek

Gouvia - Ormos Kalami (Krf)

Najprej v rihtanje papirjev. Na Port police sva 17 v čakalni vrsti. Ok, ok, peta pa res. In to traja in traja - uro in pol! In spet (pa saj res več ne morem verjet svojim ušesom!) je na sporedu slavno vprašanje: is-slovenii-in-juropinjen-junijon? No, tokrat je bil dovolj en moj jes, da teta hitro zaključi temo z zmagovalnim stavkom ou-jes-aj-nou-slovenii-is-in-juropinjen-junijon. Ah, ja...

Potem pa Vesna v nabavo hrane, jaz v nabavo interneta. Vodafone je nekje na obrobju mesta Krf, torej mi taksi ali avtobus ne gine. In to ne glede na to kje se vežem. Pa probajmo bus. Odlična poveza v obe strani - verjetno sem prej kot s taksijem, če računam na to, da moram taksi poklicat in ga počakat, da pride. Internet nabavim, še dve telefonski kartici, da bova medsebojno govorila zastonj, tudi. Preden izplujeva še probava internet. Ne dela! A-ja-ja-ja-jaaah! Četrť ure telefona s help deskom nič ne pomaga. Ok, greva do Krfa in tam še enkrat v trgovino. Pa začne med potjo čudežno delat - na sumu imam onega tiča na help desku, da je kaj vklopil, kar prej ni bilo, pa ni hotel priznati. Ampak, samo na sumu ga imam, mogoče se pa tukaj dogajajo čudeži. Mogoče bodo pa bodoči rodovi (ki so boga zamenjali iz Kristusa v Mobitel)

namesto v Fatimo ali Medjugorje romali na Krf? Kdo ve...

Kakorkoli, internet dela, jadra gor gremo na sever. Samo. Veter kmalu crkne in najbližji zaliv je tisti, kjer sva že bila. Pa, saj je čisto simpatičen, kar sem greva. In se sidrava. In si malo ogledava okolico. In kaj vidiva! Razgled sega do Slovenije. Ok, koščka Slovenije. Ponosno vihra slovenska zastava na Pipiki. Tone in Vida (alias Koka) sta sidrana v istem zalivu, kot midva.

Nekaj še naredim in nato krstna vožnja z dingijem. Samo. Motor noče vžgati. Pa se matram in matram, vse živo poskusim in nič. Na koncu še navodila berem, pa se tudi nič novega ne naučim. Sovražim motorje! Vedno sem jih in vedno jih bom. Mogoče zato tudi oni mene, kaj vem? No, ko končno zalaufa in me popelje do 100 m (proti vetru, kako drugače) oddaljene Pipike, je trud poplačan. Kar nekaj časa klepetamo, nekaj malega popijemo in nato nazaj. Samo. Motor ne vžge. In veter sedaj piha iz nasprotne smeri in proti vetru je sedaj Mala. Ali sem sploh lahko pričakoval kaj drugega? Pa se trudim najprej jaz, pa se trudi potem še Tone, pa se trudimo vsi skupaj in na koncu nasvet Nemca s sosednje barke, da naj za trenutek zapremo bencin in bo vse v redu. In je! A-ja-ja-jaaaah! Ko bi prej to vedel. Ko bi se v svojem kratkem življenju kdaj pa kdaj vsaj malo zanimal za motorje...

tukaj sva prvi dan lahko vsaj malce kradla internet; pa so naju pogruntali in naslednjič no-go

prva SLO barka po 14 dneh

Kapitan Pipike pomaga na svoj krov

15. junij 2011, sredo

Ormos Kalami (Krf) - Ormos Agni (Krf)

Zjutraj najprej na delo in komaj končam, že so sosedi na obisku. Namesto kave je Vujadinova rakija in en kup nasvetov z obeh strani. Potem oni v pretep na Port police. Izmenjamo si še koordinate in morda se kje spet srečamo. Midva pa nadaljujemo z delom. Z 2G signalom je vse skupaj precej počasno in duhamorno, ampak bo že nekako.

Okoli poldne oddingiram na obalo po pijačo. Pa ne toliko zaradi panike okoli pijače, kot zato, da vidim, če bo motor vžgal. In spet so težave. Že koj na začetku, pa ko se končno že peljem - crkne, pa ga spet spravim pokonci, pa zakašlja, pa... In nazaj grede podobno. Upam, da so to le porodne težave. Upam.

In potem greva. V sosednji zaliv le okoli 50 m širokega rta. Od tu je razgled na mesto Krf in bistveno boljši razgled ima tudi

naš hot spot. Končno 3G! In delo postane pravi užitek. Še posebej, ker je med delom kopanje in roštiljada. Reaktivirava oni veteranski roštilj izpred treh let. Novega pustiva zapakiranega. Za rezervo bo. Sama kišta ni ravno najbolj ugledna (močno že kaže zob časa), so pa zato produkti, ki so prišli izpod pokrova toliko bolj prijetni za oko. Čevapi!

In kaj nam pove 3G? Med drugim tudi to, da je tukaj štrajk. Ob ponedeljkih imajo praznik, ob sredah so štrajki - še dobro, da sva naredila vstop v državo v torek. Ne vem pa, kako jo bo danes odnesla Pipika? Iz Albanije so prišli in tam niso imeli nobenih težav in nobenih formalnosti ob vstopu in izstopu iz države. No, tukaj je pa naša draga Unija...

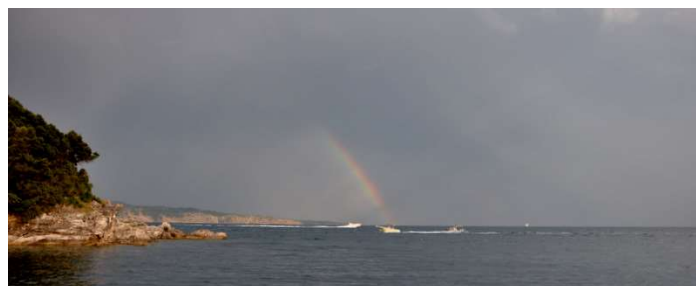
Pipika odhaja

prvi roštilj na Mali - prvi čevapi odkar izplula

pogled v svet iz salona - morje ali hribi?

mavrica

en, dva, tri in prvi skok iz Male v morje-super 23C

16. junij 2011, četrtek

Ormos Agni (Krf) - Ormos Valtou

Po delovnem večeru in noči so naši akumulatorji precej izčrpani. So mi pravili znalci, da sem zmešan, ker imam toliko akumulatorjev. No še dobro, da jih nisem poslušal in da sem verjel svojim izračunom. Trije računalniki in trije hladilniki pač terjajo svoj davek. Računalniki celo precej večjega, kot hladilniki. Ok, saj netbook je super zadeva, ki živi skoraj samo od zraka, ampak oni novi mobile workstation je pa poglavje zase. Samo napajalnik zanj ima 200W!

Pa nazaj na dopust. Dopust?! Jutro je spet čudovito, le vetra ne bo naslednje dni. Najraje bi kar ostal v tem zalivu, samo bo verjetno treba kaj storiti okoli elektrike. Kakšen džiro do sosednjega zaliva bo najbrž le potreben, da se akumulatorji malo opomorejo. Ok, sedaj je dan in dela sonce, ampak za vsakim dnem pride noč.

In preko dneva delo in kopanje. In delo in kopanje. In ... testiranje motorja na dingiju. Tokrat lepo vžge, se pa sredi poti spunta in crkne. No, vsaj vžge spet takoj. Na obalo sem šel na frape in v nabavko frišnega kruha. Vse se dobi v lokalni psistariji (tole bi moralo biti v grških črkah, potem bi bilo takoj jasno, da gre za ribjo restavracijo). Imajo tudi plakat, da so vse njihove ribe dnevno sveže, ulovljene z lastno floto ribiških ladij. Poleg je fotka dveh štirimetrskih razmahanih ribiških čolnov. Flota?

Do petih mi je sonce naredilo 10 Ah ur elektrike (ob konstantni porabi hladilnikov, inverterja in računalnikov). Zadovoljen sem. Ampak sedaj, proti večeru, je končno primeren čas za motoriranje in delanje elektrike na klasičen, neekološki, način. In delanje vode. Rabim vsaj 10 litrov neklorirane vode za konzervacijo watermakerja. Motorček brni, akumulatorji se filajo z do 100 A (dober podatek ob 80 A alternatorju in 70 A chargerju!), voda se dela, drim-šipi vozijo mimo. Sovražim drim-šipe! Val od te grdosije zamaja Malo in davitsi gredo k vragu. Sovražim Motomarine in italijanska jajca! Se mi je ves čas zdelo, da davitsi ne bodo dovolj močni, pa se je to pokazalo že na prvi vožnji. Kot da so iz papirja, so se zvili, praktično prelomili. In naš lep in nov dingi na glavo v morje. Z motorjem vred! A-ja-ja-ja-jaaaaah! Upam, da bo sploh še kdaj delal. Sovražim motorje! Ampak, kar je, je. Danes bomo dingija vlekli za sabo, potem pa vidimo kaj se da storiti. Najprej pa konzervacija watermakerja. Da mi ne bo treba vsakih nekaj dni delat vode. In ko je vse to končano - veter. K vragu elektrika, če je veter, se jadra! Dobrih 80 Ah sem naredil v slabi uri motoriranja, kar sploh ni slab podatek. To pomeni, da bom moral v povprečju uro ali dve na dan zganjati hrup in bom imel dovolj vode in elektrike. Lepo.

Sidrava (in presidrava) se v zalivu Valtou, tik severno od Igoumenitse. Sidrava se na 4 m globine v blato. Zabetonirana sva na dno. Priprava na večerjo je v teku, ko mimo pripluje paničen ribič - sidrala sva se na njegovo mrežo. Ok, kako naj pa to veva? Nikjer ni označeno, nikjer se nič ne vidi. Da ne bo panike, se presidrava 100 m stran. In priprave na večerjo se nadaljujejo. Roštilj, kaj drugega. Je pa zanimiv pogled na obalo. Šest ali sedem jadrnic je s premcem vezano na peščeno plažo, sidro je na krmi. Če ne bi videl, ne bi verjel. Očitno je tam izredno strm peščen rob. Prvič vidim kaj takega. Zanimivo.

Tai chi na plaži

polomljeni davitsi

večerja v zalivu Valtou ob polni luni

ob tabornem ognju navodila jadralcem

17. junij 2011, petek

Ormos Valtou – Platarija

Po jutranji kavici najprej trenutek resnice. Preverim, če outboard še dela. Po kake četrte ure vergljanja skrahano ugotovim, da ne. Hic! V svojem kratkem življenju je uspel skuriti samo dober deciliter bencina... Pa kaj čmo, tkula mamó. Preverim na netu, najbližji servis je na Paxiju, zmenim se še z uradnim serviserjem za Yanmar za v sredo, odmontiram davitse in čao zaliv Valtou.

Greva do Igoumenitse. Malček sem računal, da se bo dalo kje privezat, pa ni šanse. Mandrač je premajhen, ostalo je za nekaj deset številčk preveliko. Je pa zato zaliv idealen za sidranje in delo. Net dela dobro, mir imava, le z elektriko je hudič. Kakorkoli, nekaj le narediva in potem naprej.

Do Platarije. Urica plovbe z motorjem bo dobrodošla pomoč v električne proizvodne namene. Pa bi vmes Vesna malo probala z jadrí. Ok, pri 1 Bf (max. 2 Bf za pol minute) je to idelano za učenje. In glej ga spaka, en malček se celo premikava. Pa ne dolgo. Itak je pa do Platarije vsega skupaj nekaj milj.

Lučica je prijetna, prostora dovolj, lepo se sidrava in na delo. Računalniki imajo spet novo moč. Dokler jo imajo. Zvečer pa malo naokoli. Lepa peščena plaža (ala Sveti Stefan, tipična za Jonsko morje). Ni sicer za male nadebudneže, ker ni iz mivke, kjer se da graditi gradove, se pa zato droben pesek ne prijema na kožo. Vasica premore kar nekaj oštarijic, pekarno, mesarijo, market, ... skratka vse. Le elektrike na pomolih ni! Ob pomolu pa - potopljena jadrnica. To sicer pri neskončno vestnih Grkih ne bi bilo nič posebnega, je pa zanimivo dejstvo, da iz tega vreka še vedno v morje curlja - nafta. Halo!? Vsakih nekaj sekund se nad potopljeno razbitino naredi kolobarček, ki se hitro razširi po mirni površini in še preden čisto izgine ga nadomesti nov. A-ja-ja-ja-jaaah! Za pomiritev pa ribja večerja. In še ena v sosednji birtiji. In še pipica.

jadrnice sidrane na plaži Valtou

Platarija plaža

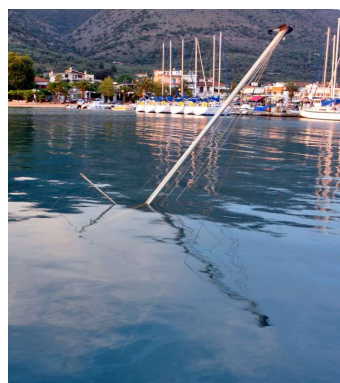
Platarija

mali fotograf

pogled na down town

potopljena jadrnica

18. junij 2011, sobota

Platarija - Petriti (Krf)

Po jutranji kavici na barki je jutranja kavica v kafiču. Kafič je izredno zanimiva lokacija, ker ima - elektriko. Še ne dolgo tega smo po kafičih iskali net, sedaj iščemo elektriko. Neta ne rabimo. In, zanimivo, noben kafič ne nudi free WiFi. Še več, edini hot spot, ki je v tem kraju na voljo je - Mala3G. In tako sta Vesnica in Tonček sedela v kafiču se prilimala na internet z Male, srkala frape in delala. Do dveh, ko je bilo vse pospravljeno pod streho, baterije v prenosnikih pa nabito polne za nadaljnjo delo.

In ker je sobotno popoldne namenjeno zaslužnemu počitku, sva se zapeljala v sosednji zaliv, da sva sama in se v miru kopava, meziva in - delava. Tokrat ne za računalniki, ampak malo štimava barko. Novo mrežo, ki sva jo nabavila v čendleriji v Gouviji sva napela po ograjci in moram reči, da mi barka sedaj zgleda bistveno bolj domače in neprimerno manj plastično. In ko se mreža še malo strga, obšlesa in zapacka, bo vse kot v pravljici.

Ob sedmih pa - go west! Iz Platarije v Petriti. Na isti geografski širini ostanemo, le kakih 12 milj proti zahodu se premaknemo. Luka je polna. Ok, z izredno veliko domišljije bi se lahko nekam stlačil, med čarteraša na eni strani in sidro na kljuno barke na drugi - i sad biraj! No, tu bi pa prišla prav železna barka! Bomo mi raje kar pred luko na sidru. Itak so za ponoči napovedani udari olujne bonace iz svih pravca, sidrana sva pa na 4 m globine v blato, tako da res ne bi smelo biti neke večje panike.

Petriti by night

Mala ima novo oblekco

19. junij 2011, nedelja

Petriti (Krf)

Danes je nedelja in nedelja je dan za popraviljanje barke. Najprej na sidru. Opoldne, ko se pomol sprazni se preseliva nanj in nadaljujem z delom. Do štirih. Potem pa malo naokoli. Vasica premore en mini market in eno pekarijo. In ogromno oštarij. Naseliva se v tisto, ki nudi hrano, pijačo in - elektriko. In sediva in meziva in čebļava. In gledava, kako se pomol počasi napolni. Ostali morajo na sidro.

In tako mimo pripelje tudi barka z meni tako ljubo zastavo. In za njo še ena! Sidrajo se. Ves čas jih imava na monitorju. Še dobro, da sem kdaj pogledal kak film in vidim, kako se špijunira. Fotka na 400 mm teleobjektivu in potem elektronska povečava. Vse veva! Od imen bark, do registracij, še posadko imava dokumentirano - lahko bi te fotke uporabila za pasoše, tako so dobre.

Mare in Nace kar se da hitro pridingirata na pivo na rivo. Vesna takoj v akcijo in prisedeva. In sediva. In pijemo in pijemo in jemo in pijemo... Vse živo se pomenimo. Prišla sta s Krka, jutri se jima pridružijo žene, Mare namerava z barko v Turčijo. Vmes je oštir naredil malo šova za skupino Avstralcev za sosednjo mizo in tudi ostali gosti ga z veseljem pogledajo. Šov namreč. No, če prideš iz Avstralije rojstni dan praznovat na Krf in če s sabo pripelješ še ene dvajset prijateljev, se pa menda že spodobi, da je tudi malo šova, ne? Jaz omagam prvi, Vesna kako uro za mano, fanta pa ob dveh še kar naročata naslednjo rundo.

park v Petriti

Kosilo

kapitanski pogovori

Petriti

Sirtaki za Avstralce

Avstralci so se naučili nove veščine: z zobmi mizo nositi

razgreti Avstralci plešejo v morju

20. junij 2011, ponedeljek

Petriti (Krf) – Parga

Glava je težka. Očitno je toliko v njej. Ampak, bo že. Dopoldne tako mine kot bi mignil, pripraviva nekaj podatkov Simoni, jo pokličeva po Skypu, odklepetava eno rundo s sosedi in gremo. Sosedi so Nemci, ki so izpluli iz Črne gore in preko Albanije skupaj s Pipiko. Jasno, da se me spomnijo kako sem se pretepal z motorjem, ko smo se srečali na severnem delu Krfa. In kaj naj jim sedaj rečem? Da mi motor sploh ne vžge več? Ma, raje kar gremo...

Morje ima med 25 in 26 stopinj. Malo se kopava, malo oddremam in čakava veter, ki ga noče in noče biti. Ko se le dvigne na 2 Bf krme, je to dovolj, da gremo. Jasno, hitrost je temu primerna. Pa še ta veter je bolj kratke sape. Crkne in se spet pojavi in spet crkne. In spet poje motor. Če že ni vetra je pa vsaj val od zunaj nekje, ki nas na motorju neusmiljeno valja. Zoprno. In tako je vse do Parge. Sidro, večerja in spanje.

popoldansko kopanje

Parga

21. junij 2011, torek

Parga – Preveza

Jutro je spet lepo. Ok, jutro se začne za naju tam nekje okoli devetih, ko se zbudiva. Nekaj dela naju še čaka in malo morava biti na stand-by z domačimi in ko je ves ta naval mimo, se dvigne veter in midva dvigneva jadra in... Celo popoldne lepo jadrava. Ni ravno dirka, prijetno je pa vseeno. Proti večeru se veževa v Prevezi. Večeri so tukaj in na ta dan pozno. Danes je najdaljši dan v letu.

Malo naokoli po Prevezi. Tokrat v šoping in ne na pivo. Vesna postane lastnica novega telefona brez računa. Že ko dam plačilno kartico na mizo, je big-problem-mašine-is-not-vorking-tudej. Ko pa Vesna hoče še račun za stroške je to imposibl-bikoz-ju-nid-grik-viejti-number-for-invojs. Ah, ja... Upam samo, da bo ta švercovana roba delala. Bojim se pa, da ne, Nokia je. Je pa bil to najcenejši telefon, tak da se lahko z njim govori in konec. No pa naprej. Pa saj ne morem verjeti! Vse, kar potrebujem najdem. Še regulator v čipu, da bom lahko svoj čuveni hot spot priključil na 12 V in mi samo za internet ne bo potrebno več prižigat inverterja. In to v trgovnici tloris 253 cm x 341 cm! In vse ostalo imajo tudi. Pišurija!

Na pasareli pa listek. Tone in Vida naju vabita na Pipiko. Malo naprej so privezani. In greva in s sabo neseva baklave, ki sva jih kupila tukaj in vino iz Izole. In Tone pristavi enega Proantocianidolca (alias Vranac iz Plantaž). In še malo šnopsa. In kar naenkrat je ura ena zjutraj, polnoč v Sloveniji. Telefon. Katja je danes postala gospa srednjih let. Trideseti rojstni dan ima.

Preveza - marine

naša 30-letnica

22. junij 2011, sredo

Preveza

Še pred deveto naju kličejo iz marine, kje sva. Ker sva danes naročena za menjavo olja. Pred deveto? Grčija? Grčija! Razen tega klica je vse ostalo siga-siga. Olje, ki ga jaz zamenjam v pol ure ob enih še vedno ni zamenjano. Vmes si ogledam še čendlerijo. Ma, več imajo, kot v Motomarine. In tudi precej boljšo robo imajo. Le okoli cen se ne moremo sporazumeti. Zgleda, da bom vseeno naročil po netu iz Anglije. Vsaj nekaj dražjih in manjših stvari. Tri marine so na kupu, ni 50 m med njimi. In po malo sprehoda (ki je pri 30+ stopinjah že pravi mali napor) ugotovim, da ima vsaka svojo čendlerijo. In ena je bolj založena od druge. In mi imamo v Izoli v marini trgovinico, kjer prodajajo šraufe in si domišljamo...

Kakorkoli, veliko smo zrihtali. In veliko denarja pustili. Motor je pregledan in strokovno je zamenjano olje in strokovno je ugotovljeno, da je vse v redu. Ah, daj no.... In strokovno je pritisnjen pečat v garancijsko knjižico. In strokovno je plačano za ta štempelj! Čeprav precej ceneje kot pri bratih Hrvatih, kot mi je povedal Breza. Zmenili smo se z mojstrom inoxarjem. Nemcem. E, pa da vidimo, kako če Švaba to da uradi! Italijani in Slovenci so zajebali na celi črti. Popravili so mi outboard. Na vodo ne dela, so strokovno ugotovili. Hja, v tanku je bil špricer, v uplinjaču pa čista voda. Res čudno, da ne vžge. In mojster se ne more načuditi, kakšen zanič bencin so mi prodali v Portorožu. Eh, bencin je že bil v redu, motomarinski davitsi so krivi za zabavo. Še nekaj malenkosti nabavimo v čendleriji, vključno z novim plinom, Vesna naredi dve ornk žehti na ta-zaresni-voš-mašini in gremo.

Ne gremo daleč, do Preveze čez preliv. Dvakrat smo pluli danes, pa nismo naredili milje. In končno lahko plujem na svoj način. 1800 obratov in kak vozel manj, kot sem imel do sedaj, ko sem striktno upošteval navodila Yanmarja, da je treba prvih 50 ur forsirat, da se mašina ulaufa. To je sedaj zgodovina, naš motorček gre novim zmagam nasproti. Zvežemo se v marini-vorks-in-progres, kjer smo velikokrat do sedaj že najemali barke pri Argolisu. Električna in voda je, kapije s cenikom in mitničarjem pa ni. Hja, tudi to je Grčija. Pa na večerjo (za šoping zmanjka časa) in na klepet s Tonetom in Vido. Par ouzotov v kozarce in danes postane jutri.

sezona koruze se je začela! tukaj en kos 2 eura !

naša omiljena slaščičarna v Prevezi

23. junij 2011, četrtek

Preveza

Danes smo imeli namen iti naprej. Zjutraj (beri: po deseti dopoldan) najprej malo pogledamo Pipiko in probamo užtimat sidrno luč. A smo jo, al ne bo pokazala noč. Sedaj se nič ne vidi. In potem spet malo klepetamo, ko me zmoti klic. Nekaj ne štima s podatki pri eni stranki in je treba pogledat. Ok, gremo to storit, potem bo pa že veter in bomo lahko šli.

Samo. Po pregledu ugotovim, da imam napakico v programu. Ah, ja... Napakica se kmalu izkaže za napako in danes pač še ne gremo. Promjena plana. Pa jutri. Itak se nama nikamor ne mudi, davitsi bodo šele sredi drugega tedna. Do večera delam in napišem dva modula na novo. Tukaj se lahko razmetavam, elektrike ko toče! In moj silni mobile workstation dela s polno paro. Jaz malo manj. Vročina (sredi dneva je 34 stopinj) je le prehuda in ker sem že v Grčiji se pač obnašam po grško. Popoldan malo oddremam...

Ampak z nočjo pride je nov dan! Temperatura pade, kakšen glažek se že lahko popije. Tokrat je v planu večer na Pipiki...

Vida in 2x Tone

24. junij 2011, petek

Preveza - N. Vouvalos

Sinočnje čebljanje se ni dogajalo na Pipiki, ampak na Mali. S pogledom na Pipikino sidrno luč. Ki gori. In gori. In ne gori več! Opala. Tole je pa nevarno. Reklamacija. Ravno sem se navadil, da bluzim po svetu in opravljam priložnostna dela, da kaj malega zaslužim, i-eto-ti-ga-na. Za popravilo, ki se je izkazalo kot nepopravilo, sem zaslužil enega Proantocianidolca. Sedaj je v nevarnosti, da se vrne k prejšnjemu lastniku. Zato zjutraj strumno z barko čez preliv na drugo stran v čendlerijo po novo žarnico. In spet nazaj in Tone z novo žarnico v žepu na vrh jamborja. Po nekaj porodnih krčih se oddahnem. Sidrna lučka dela. Hitro ugasnit, da se ne premisli! In da mi res ne bo treba vračati krvavo zasluženega plačila. Vesna med tem s taksijem v Lidl po fasungo. In ko se vrne, je videti zadovoljna. Za 200 EUR robe je s težavo stlačila v taksi.

Kakorkoli, opoldne gremo oboji. Vsak na svoj konec. Pipika skozi levkaški kanal proti Meganisiju, Mala v Amvrakijski zaliv za Prevezo. In lepo jadramo do otročja (če se skupini šestih ali sedmih nenaseljenih otočkov lahko tako reče) Vouvalos, kjer v laguni vržemo sidro na dobrih dveh metrih globine. In kaj vidimo! Vesna pride v kokpit blede in prestrašena kot smrt. Nesi je videla. Tik pod sidrom je švignila mimo ogromna senca. No, Nesi tukaj je verjetno Amvraki ali kaj podobnega. Se pa kmalu izkaže da gre za - tjulnja. Spet ga vidiva, tokrat je to četrtič v življenju v Mediteranu. In tokrat je tudi najdaljše opazovanje. Celo popoldne se smuka okoli nas. Ves čas sicer na varni oddaljenosti in tudi iz vode se prikaže le za trenutek, a vendar je tukaj celo popoldne! Vesna je nekaj časa na preži s fotičem, jaz z daljnogledom, potem to postane tako običajno, da se s sredozemskim tjulnjem ne ukvarjava več. Sedaj, ko to pišem se že dela mrak, poroščila sva tudi že (jaz čevape, Vesna koruzo - kot običajno) in ko sem dvignil pogled od monitorja na morje - spet tjuljenj kak kabel od barke. Zgleda, da so tjulnji (se mi zdi, da jih je več in da niso vsi enake velikosti) na tem otočju fil-ruž. Tjulnji in čaplje, ki so zasedle celotno obalo. Skratka, prijetna noč je pred nama.

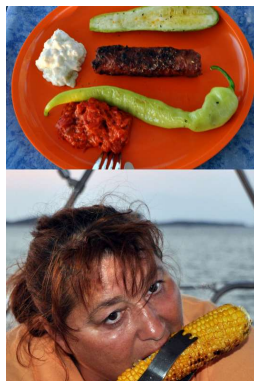
Tone na vrhu Pipike menja žarnico

Tjulenj prvič

Tjulenj v nešteti položajih

Večerja

Zelenje in mnogo raznih ptičev

Ob sončnem zahodu pridejo ribiči

25. junij 2011, sobota

N. Vouvalos - O. Palaioniloui

Na teh otočkih je nenormalno veliko življenja. Vse živalske vrste, ki so na seznamu ogroženih, so tukaj. Edino živalske vrste, ki je sicer na tem koncu sveta izredno razširjena, tukaj ni: na celotnem otočju sta samo dva osamljena primerka homo turisticusa, Vesna in jaz. Da ne bo vse tako pavšalno, danes je mimo barke v čisti bonaci priplaval careta careta in to kar zajeten primerek te želve. Ptiči na obali pa itak zganjajo hrup, kot v kakšnem aviariju.

Z opoldnevom pride tudi veter. In midva odplujeva iz tega živalskega kraljestva. Proti koncu zaliva, računava na privez v vasici Menidhion. Veter je v krmo, plovba je prijetna, privezi pa ne. Za barko ali dve prostora na koncu pomola je, vendar so mooringi. To pa meni ne diši. Ne vem kakšen je mooring pod vodo, sidra pa v tej majhni lučici ne upam vreči preko mooringov. No way! Raje kam drugam.

In to "kam drugam" je preko celega zaliva, od severa na jug. Veter se dviguje in gre krepko čez napovedanih 4 Bf. Konstantno ga imava 6 Bf, občasno 7. Orca! Ok, tile bofori so tako-tako, približno tako, kot bofori burje. Vala ni (tako, kot ga ni pri burji) in potem je vse skupaj pis-of-kejk. Malo pokrajšam, pa je. Tudi sidrava se v zalivu pri 6 Bf. 50 metrov verige na petih metrih globine v mivki je garant za uspeh. Za test: 6 Bf plus ful gas na motorju naju ne premakne niti za centimeter. Tu bova dobro spala. Pred spanjem, seveda, roštilj. Peka je sicer enostavna, bolj zahtevno je prižgati oglje na tem vetru. Še dobro, da ima barka kabino in v kabini plinski štedilnik. Kdo bi si mislil: oglje se lahko prižge tudi s plinom.

*caretta caretta**pogled na Menidhion**full skrajšana jadra*

26. junij 2011, nedelja

O. Palaiomiloui – Vonitsa

Veter ob polnoči crkne, kot je bilo napovedano. In proti jutru se spet dvigne. Tudi to je bilo napovedano. Tokrat iz kontra smeri. In sedaj sva na valu, kar ni ravno tisto, kar si najbolj želim. Poleg tega je veter odličen za vračanje proti Prevezi - tak veter je tukaj redkost. Velja ga izkoristiti. Rečeno-storjeno in ob osmih zjutraj sva sidrana pred Vonitso. Danes je nedelja in danes je dan za delo...

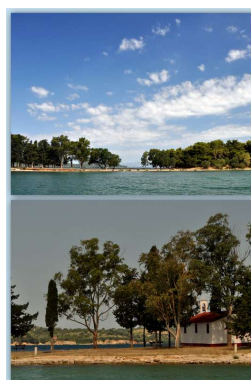
Med delom pa - malo za relaksacijo - preverim, če outboard še vedno dela. Dela! Takoj vže. Očitno ni bil problem samo tisto kopanje, ampak je bil vplinjač že pred tem zapackan. In sedaj, ko ga je majstor iz Preveze prepihal, dela kot urica. Lepo to. Malo še očistim boke barke, kjer so bile močno vidne sledi gum, ko smo bili enkrat vezani bočno in čas za pavzo je mimo. Tukaj se ne kopam. Kljub 29 stopinjam, ki jih ima morje (sedaj, konec junija), me ne mika vanj. Voda je kalna. Cel zaliv je kalen. Zaprte vode, pač.

Vesno peljem na obalo u-lajf. Kmalu telefon (sedaj, ko so klici med nama v Vodafonovem omrežju zastonj!) in sporoči mi, da je v luki en privez še prost. Ok, potem pa na privez. Prvič se poskusim sam sidrati in vezati s krmo na obalo in tokrat gre brez težav, čeprav lokacija priveza ni bila ravno idealna - če bi falil meter ali dva, bi bil na skalah.

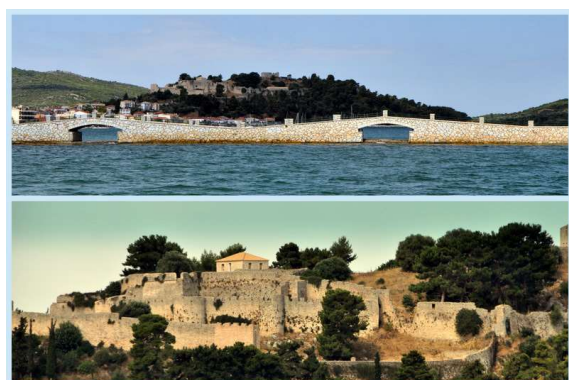
Ni dolgo, kar v luko pripluje še ena barkača. Ok, to ne bi bilo nič posebnega, če ne bi imela - slovenske zastave. Prostora za privez ni, sidrajo se za valobranom. Pelle je 40 let star Najad, ki je bil že naokoli in se zna pohvaliti, da je prva serijska barka, ki je obplula rt Horn. Vse to in še mnogo več zveva od Matica in Anete. Srečamo se v kafiču na obali in potem smo nerazdružljiva družba do drobnih ur. Leta že plujeta po Grčiji. Letos sta imela barko na vzdrževanju v Tržiču in prisegata na to luko. Če bosta kdaj imela spet barko v slovenskem morju (da, slovenskem, ponovi Matic, ker tam živijo Slovenci), jo bosta imela zagotovo v Tržiču. Še mnogo bi si imeli za povedat, ampak. Ampak jutri (pravzaprav danes) je še en dan. Zgleda, da tukaj samo, da stopimo na obalo, srečamo Slovence. Zanimivo, Hrvata nisem videl še nobenega niti od daleč. Pa toliko bi se lahko naučili, če bi šli enkrat malo po svetu...

Mala sama v zalivu

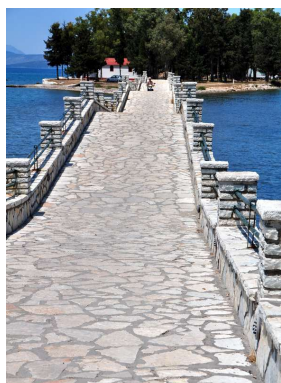
pogled na polotoček

grad v Vonitsi

pogled na zaliv iz obale

most med otočkom in celino - gor in dol

privezana v Vonitsi

prvi poizkus ogleda gradu

še ena SLO barka v Vonitsi

27. junij 2011, ponedeljek

Vonitsa

Malo dlje spimo in ko pokukam iz podpalubja, so privezi poleg nas prazni, stopim pod tuš in ko pogledam naslednjič, sta tukaj Matic in Aneta. Pa šoping (ženski del) in kavica (moški del). Se vidi, da sta obe posadki izredno izurjeni in natančno vesta, kaj jima je zjutraj najprej storiti. Ni kaj, vaja dela mojstra. Malo še poklepetamo in se poslovimo. Pelle gre v fotosafari nad tjujnje, midva ostajava na privezu v Vonitsi.

Dan hitro mine. Še drugi naskok na grad nama ni uspel. Tudi danes je zaprt. Morda avrio? Kakorkoli, za vsakim dnevom pride večer. Danes, prvič odkar sva v Grčiji, jem giros. Po večerji za evro in pol - direkt na koncert. Mladina je pripravila predstavo grške muzike. Pogled na sceno je - zabaven. Vse skupaj je še najbolj podobno dogajanju iz filma Ko to tamo peva. Imajo celo big screen, kamor predvajajo video iz spletne kamere, hja še Skype je velikokrat boljši. Nastopajoči so tudi tipično grško (ne)organizirani, ozvočenje je pa itak poglavje zase. Prvi vtis je bil (če dodam še, da je pevka verjetno izpadla v prvem krogu predkvalifikacij za Talente) grozen, potem pa iz kroga v krog boljši in na koncu so naredili prijetno štimungo. Do konca sva ostala!

Aneta in Matic s Pelle odhajata

generalka

Vonitsa pred nočjo

tip z mikico Che G. je bil ta glavni

harmonika, bazuka, kitara, klavir

pa še ena glasbena

tudi pevke so bile

28. junij 2011, torek

Vonitsa – Preveza

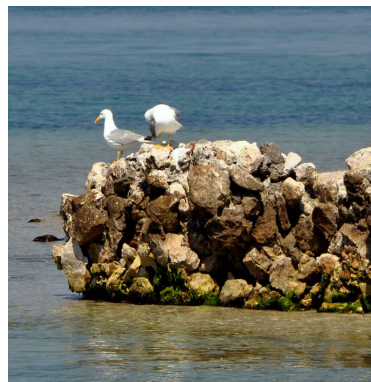
Dopoldan opustiva zares nesmiselno obleganje srednjeveškega gradu v Vonitsi. Neosvojljiv je, to bi nama lahko bilo jasno že na začetku. Ključavnica na vratih je enostavno premočna. S pecivom in svežim kruhom oborožena izplujeva do prvega otočka. Vesna na kopanje, jaz na dinganje. Res ne morem verjeti, da motor vžiga. Vžiga! Ej, moja nova igrača. Kot Jan - prižgem, ugasnem, prižgem, ... in vmes se veselo smejim.

Pa v Prevezo. Najprej v marino nasproti preveze po novo pumpo za vodo. Tista iz Motomarina preveč ruži in ko jo razstavim, vidim, da je defektna. Tovarniška napaka, tako mi zgleda. Samo komu naj se sedaj pritožim? Nabavim in kar takoj tudi zmontiram novo. Je malce švohnejša, upam da bo v redu. Sicer sem pa doniral 99 evrov za znanost...

V Prevezi na pomolu z elektriko ni (dovolj) prostora za Malo. Že drugič se mi je zgodilo, da je Mala prevelika! Da bi bila premajhna še nisem opazil. Ok, pa na gradski vez, bova imela pa vsaj trgovine in lokale pred nosom. In internet, da ne kuriva Vodafonovega. Michael prinese tudi davitse, kot je bilo zmenjeno. Nemec je. Še dobro. Vsaj en, ki se drži rokov! Malo še delava, malo šopava in malo se prehranjujeva v prijetni birtijici (brez jedilnega lista in cenika), pa gre sonček pančkat. In kmalu za tem tudi Tonček.

otok ptičev

glasni ptiči

29. junij 2011, sredo

Preveza - Ormos Vlikho (Lefkas)

Zjutraj me zbudi - budnica. Najprej pomislim, da je to spet kakšen blesav prodajalec plastičnih stolov s svojim pick-upom. Po drugem ali tretjem komadu pa le pokukam na plan. A-ja-ja-ja-jaaaah! Vezana sva neposredno pred mestno hišo. Lepa lokacija. Načeloma. Samo. Zjutraj so postavili razglas in vrtijo revolucionarno muziko. In zvočniki so obrnjeni natančno (in precizno) proti Mali! Pa od sedmih do osmih, ko vrtijo muziko, še nekako gre. Ob osmih pa začnejo z govorancami. Najbrž štrajkajo, kaj pa vem. Štrajki so tukaj itak vsak dan. In z govorom šele zablesti ozvočenje v vsej svoji veličini.

Vesna dela, jaz grem v nabavku. Mojster za mikrofonom nekaj trobezlja. Mojstrica ob njemu pa maha s pisano zastavo. In mu smrtno resno prikimava. In to je vse. Drugih udeležencev shoda ni. Ok, midva z Vesno tu ne štejeva. Očitno so Grki toliko leni, da se jim še štrajkat ne ljubi. Vsaj za nekaj je lenoba dobra! Ko se vrnem s štirimi oradami (jasno, če sem šel pa lačen v šoping hrane), blitvo in krompirjem ter deset kilsko tuno (v kit izvedbi - v obliki vabe) je zabave pred mestno

hišo konec. Govornik in praporašica že pakirata zvočnike na pick-up (evo podobnosti s prodajalci stolov!). Hkrati se odpeljemo, mi po vodi, revolucionarja pa po kopnem.

Zmontiram davitse. Ej, Švabo, če bo to zdržalo napad drim-šipa, potem... Sedaj, ko so zmontirani ne izgledajo več tako močni. Bomo videli... Pa skozi kanal za Levkas. Spotoma natočimo še diesel. Sicer ga imava še vsaj 250 litrov, ampak črpalka je ravno ob poti, pa se ustaviva. Vesna malo žnari, kako drago gorivo imajo in rezultat je popust. Popust v obliki sladoleda. Trije komadi nama sledujejo (odkod tri, ostaja zame skrivnost - mogoče Vesna ve) in dotočiva še vodo. Mala je tako težja skoraj za pol tone.

Malo nad Skorpiom naju pričaka bonaca. Ok, kopanje. Sidro kar tako malo položiva - vidiva, da ne drži, ampak za eno uro bonace bo že v redu. Vesna v vodo, jaz reševat reklamacijo. In ravno, ko ugotovim, da je reklamacija le false alarm, je Vesna iz vode in bonaca se spremeni v 5 Bf. V minutki! Najino sidro pa v drsalnico. S kopanjem v turkizni vodi danes ne bo nič, gremo kar na sidro v Vlikho. In kurit roštilj. In peči ribe. In piti vino...

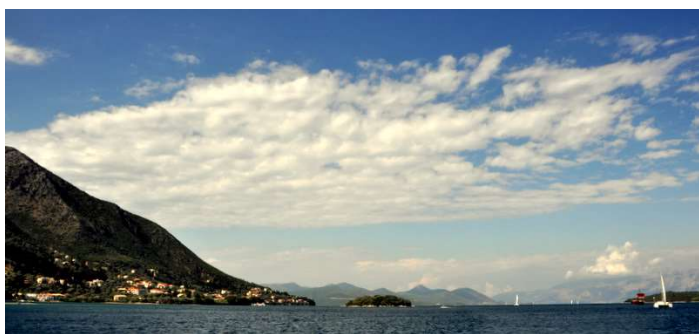
Pred Nidrijem srečamo še gusarje. Zanimivo taktiko imajo. Z motorjem se pripeljejo v veter, se obrnejo, dvignejo (edino) jadro in se odpeljejo z vetrom. Očitno v napad. Takih gusarjev smo srečali v Tuniziji in v Turčiji nebroj, zgleda da so sedaj pripluli že do Grčije. Upam lahko samo, da niso s seboj pripeljali tudi hamburgerjev in ostale krame instant turistične industrije.

jutranja budnica - štrajk

gusarska ladja

Nidri

večerja

30. junij 2011, četrtek

Ormos Vlikho (Lefkas)

Zadnji dan junija nama postreže s pisano paleto del. Službenih. Vesna bilansira kot zmešana, jaz pa ne uspem odgovorjat na maile tako hitro, kot prihajajo. Še internet nama ne uspe slediti in od časa do časa ponudi (dolge) nekajsekundne pavze. Zgleda, da vsi v tem zalivu besno delajo. Srčno upava, da je to le labodji spev pred poletjem in da bo od jutri naprej, ko se začne glavna dopustniška sezona, mir. Štimanje elektrike tako, jasna stvar, odpade. Avrio.

Pozno popoldne, ko se vse skupaj umiri pa oddingirava do oštarijice na obali. Zelo prijetna tavernica je to. Spominja na

turške v njihovih globokih zalivih. Tudi tukaj je zelenja v izobilju in sediva tik ob vodi v globoki senci dreves, grmovja in predvsem plezalk okoli miz. Kot bi bil na jezeru in ne na morju. Razpoloženje malček pokvari le hrana. Namesto atherine so gavrosi in še ti precej bolj spominjajo na sardele, kot na girice. Za povrhu jih je pa samo za vzorec (ampak res samo za vzorec), večinski prostor na krožniku zapolnijo pomfri, paradajz in paprika. Halo?

*Ribe**Senca*